

0177

1775,35.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN

SPYRIVS, CVIVSPATERCERTVS,
COMPARANDVS SIT CVM
FILIO NATVRALI

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITERAR. DVISVVRGENS.

SOCIO
IN AVDITORIO IVRIDICO
DIE XVI. AVGVST. ANNO MDCCCLXXV.
DEFENDET
IMMANVEL GOTTLOB TOEPFER
TORGAVIENS.

LIPSIAE
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

UNIVERSITÄT
SACHSEN-ANHALT
LEIPZIG
BIBLIOTHEK
IN
LEIPZIG
IM
JAHRE
18...

AN
SPVRIVS, CUIVS PATER CERTVS,
COMPARANDVS SIT CVM FILIO
NATVRALI

Reſte NEPOS in *Praefat* quondam arbitrabatur de diuerſitate morum gentium inter ſe, honeſtum quid eſſe vni genti, quod apud alteram gentem turpe habetur. Non opus, vt Graecorum mores referamus, quo comparemus cum Romanorum: Popularium noſtrorum mores tantopere differunt a Romanorum moribus, vt quod horum lura permittant, illorum contra adeo inter delicta referant. Sic inter Romanos neque honeſtati neque iuri aduerſabatur, alere concubinam atque cum ea quaſi in matrimonio naturali viuere, quod ex *Lege Papia Poppaea* patet, quamuis non negem, poſtea aliquo modo mutaſſe eodem ſuas de concubinato cogitationes, quem tamen nunquam in totum improbarunt. Contra populares noſtri, qui omnem inter diuerſos ordines inaequalem concubitum improbarunt, non tantum inhoneſtum et illicitum habuerunt, ſemper concubinatum, ſed adeo inter delicta retulerunt arbitraria poena coercenda, vt eſt in RECESS. *Imper. d. A. 1530. Tit. 33.* cum qua lege etiam conſpirat ORDIN. PROVINC. SAXON. *d. A. 1550. Tit. von verdächtigen und leichtfertigen Weibs-Personen.* Hinc, qui Romanis erant *liberi naturales* honeſti, germanis *ſpurii* maculae

A 2

que laborantes habebantur. Neque hoc popularium iudicium receptum ius peregrinum mutavit, imo potius suffulti maiores iuris canonici studiis, idem de spuriiis iudicium retinuerunt.

§. II.

Quantquam autem omnes, qui a solutis personis extra coniugium progenerantur, inter suprios referuntur, sicque macula laborant, neque distinctio aliqua servatur inter eos, qui sine patre nati videntur quorumque pater incertus est, interque eos, qui certum patrem habent, tamen non negandum est, Romanum ius interdum in his applicatum esse, hosque cum naturalibus comparatos. Non vrgéo absurda illa de macula somnia, quippe poena sic inferitur sine crimine, in quo rectius sapiebant Romani, qui naturales honestos habebant. Satis est, si vtriusque gentis ideas comparemus, videri obesse causas, qui improbent nostrorum spuriorum, quorum certus est pater, comparisonem cum Romanorum naturalibus.

§. III.

Concedimus itaque differre nostros spurios et ratione famae et ratione concubitus, ex quo oriundi, quippe nunquam apud nos ex concubinato licito progeniti possunt videri. At indubitate experientia docuit haecenus, licet concubinatus prohibitus sit, tamen paria cum naturalibus romanis habere iura intuitu legitimationis nostros spurios, quorum parens certus. Naturales liberi romani, etsi eorum pater certus esset, tamen non fruebantur iuribus familiae et agnationis, neque, nisi forsán adrogatione, in patris sacra familiamque venire poterant, donec CONSTANTINVS. Magnus autor esset legitimationis *per matrimonium*, quam nouo THEODOSIVS ampliauerat, inuenta *oblatione curiae*. His ergo *legitimationibus* naturales patris sui familiae, agnationis et successionis iura obtinebant. Ea vero, quam Constantinus Magnus inuenerat, legitimaio per subsequens matrimonium, quae temporarii tantum iuris fuerat, perpetui iuris facta lege IVSTINIANI in *L. 10. C. de natur. liber.* Describit eam ipsemet Imperator in hunc modum: *Cum quis a mu-*

a muliere libera, et cuius matrimonium non est legibus interdictum, cuiusque consuetudine gaudebat, aliquos habuerit, minime dotalibus instrumentis compositis, postea autem ex eadem adfectione etiam ad nuptialia peruenerit instrumenta, et alios iterum ex eodem matrimonio liberos procreauerit: ne posteriores liberi, qui post dotem editi sunt, sibi omne paternum patrimonium vindicare audeant, quasi iusti et in potestate effecti, fratres suos, qui ante dotem fuerant nati, ab hereditate paterna repellentes: huiusmodi iniquitatem amputandam censemus. caet. Iubet itaque imperator, vt, qui postea existente matrimonio prognati, aequalis sint iuris cum iis, qui ante matrimonium progeniti et per illud legitimati, et prohibet, quominus melioris iuris sint ex matrimonio ipso progeniti, quam qui ante illud prognati. Et sic intelligendus §. ult. l. de nupt. ad quem consulendus FRANCKE diff. ad §. ult. Instit. de Nupt.

§. IV.

Quare si post hanc Iustiniani legem quis in concubinato vixerat liberosque naturales procreauerat, simulac postea in matrimonium mutaret concubinatum dotalibus instrumentis compositis, quae inchoandi matrimonii erant celebritas, liberi antea in concubinato progeniti, qui quasi ex naturali matrimonio iam progeniti videbantur, hac solennitate interposita per fictionem, quasi illa dotalia instrumenta iam ante eorum natiuitatem confecta, ex ciuili matrimonio progeniti fingebantur, et sic legitimorum iura intuitu familiae et successionis obtinebant. Nos, qui vere naturales non habemus, haec tamen recepimus exotica iura, et si quis cum femina, cum qua rem habuerat, ex eaque liberos spurios conceperat, postea matrimonium adhibita copula sacerdotali contahit legitimum, hos spurios et nos iam legitimatos habemus omnibusque statim fruuntur legitimorum iuribus et ratione patriae potestatis et familiae et successionis. Neque hanc ignorauit legitimandi rationem media Germania, quippe potius legitimatio per pallam altaris originem debet peregrinis iuribus, ne tunc quidem plene re-

ceptis sed per Italos et clericos popularibus cognita factis, adhibito solum ritu, quem romanum ius ignorauerat.

§. V.

Legitimantur itaque spurii, qui patrem certum habent, per subsequens cum matre ab ipso certo patre initum matrimonium: et in hoc aequales habentur naturalibus Romanis. Qui vero certus pater dici possit, adhuc videndum: Nemo enim vnquam dubitauit, spurios certos habere patres, si ad generationis actum respicias; at alia certi patris ratio est, si ciuilitate rem diiudices. Arbitror itaque eum certum ciuilitate dici posse patrem, qui impregnationem non tantum passus partum in suum nomen ad baptizandum offerre suumque tanquam patris nomen in dypticha baptismalia inscribere passus fuerat, imo alimenta partui praestitit ex officio paterno. Neque dubium est, eundem certum quoque dici posse patrem, qui, cum negaret se patrem esse, postea per iudicem ob vel confessum vel probatum stuprum pro patre declaratus et ad alimenta praestanda condemnatus fuerat.

§. VI.

Alia quaestio venit, an et spurii in successione intestata comparari possint, cum naturalibus romanis. Dederat enim IVSTINIANVS in *Novell. CLXXXIX. cap. XII. §. 4.* successione ab intestato in sextantem bonorum patris certi naturalis cum matre, concubina quae fuerat, diuidendam, si nec legitimam prolem nec coniugem relinqueret. Verba *Novellae* sunt: *Si quis autem defunctus fuerit legitima ei omnino sobole non extante, (filiorum dicimus aut nepotum vel deinceps successione) neque legitima coniuge, deinde moriatur, non disponens de substantia sua et veniat cognatio forsan, aut etiam manumissor: utpote bonorum possessionem mouens et insurgens, aut etiam nostrum aerarium (nam nec illi quantum ad hoc parcimus) si autem ei donec vixerit, libera mulier in schemate concubinae sociata, et filii ex ea (talibus enim solummodo hoc sancimus, ubi omnino indubitatus est et concubinae in domo affectus et filiorum ibidem proles) et alimentum damus eis, et intestatis parentibus defunctis duas paternae substantiae un-*

cias

eias habere cum matre partiendas, quancumque fuerint filiis unius filii portionem mater accipiat. Et hoc dicimus, si uni concubinae societur, aut filios ex ea habeat, aut etiam praecedente concubina, morte forsan aut separatione, filii ei domi sint. Tunc enim damus ab intestato ad duas uncias vocationem.

§. VII.

Iam quaerendum, an et ex paterna hereditate, qui certus fuerat, spurius sextantem petere iure possit hodie ex applicata Novella, necliberis legitimis nec coniuge extante. Putem comparari in hoc recte et posse et debere nostros spurios, quorum pater certus, cum naturalibus Romanis. Cum enim in legitimisationis materia, ubi adeo de legitimae successione iure acquirendo agitur, et sic in lucrando, comparantur spurii cum naturalibus, neque quisquam est, qui de spuriorum per subsequens matrimonium legitimisatione hodierna dubitat; nulla sane subest ratio cur in successione in sextantem non aequae comparari debeant. Testatur quoque BOEHMERVS in *Introduct. in Ius Digest. in Append. post. Libr. XXXVIII. §. 7.* extensum esse ius romanum ad nostras spurios per Principia iuris Pontificii, quam applicationem quoque STRYCKIUS *de success. ab intestat. Diss. I. cap. 2. th. 53.* adfirmat.

§. VIII.

Nec me in aliam sententiam mouet autoritas rerum iudicatarum in Saxonia. Quamvis quidem IUS PROVINC. *Saxonic. Lib. I. art. 51 et L. 3. art. 73.* spuriis nec patris nec matris concedat hereditatem, forsan ex praeeconcepta maculae opinione omne naturae vinculum superhabens, tamen cum hodie ex Iuris Romani dispositione recepta, per quam provincialis iuris superstitio abolita non ad matris solum sed et maternae lineae cognatorum successione admittantur, de quo nemo amplius dubitat, cur valeat haec Iuris Provincialis dispositio adhuc intuitu paternae hereditatis. Aut plane non recipiendum erat ius Romanum, aut semel recepta ex eo successione materna, nulla subest causa, cur beneficium negemus spurii in acquisitione sextantis ex hereditate paterna, maxime quod Iustinianus

nus de iisdem naturalibus sentiat, quales quidem nostri non sunt spurii, qui tamen tales, habentur quoties de legitimatione agitur, vt supra diximus. Sed negare nostrates sextantem spurii et BERGERVS in *Oecon. Iur. Lib. Tit. IV. th. XXXVIII. Not. 7. et MENKENIUS in Theor. et Prax. Pand. ad Libr. XXXVIII. app. de success. intest. §. 8. et IDEM in Iur. Controu. Decad. V. controu. X.* Sed cum nec lex adsit, quae excludat spuriosa Sextante, nec ratio adsit, cur recepta non haberi possit Nouellae dispositio, maxime cum naturae vinculum huic peregrini iuris faueat ordinationi, putem, quo vsque lex non adest quae iuris Romani applicationi contradicat, ex sola Dd. opinione nihil iudicandum, maxime, cum in aliis fauorabilibus causis spurii nostri cum romanorum naturalibus comparentur. Ipse vero SCHAVMBURG in *der Einleitung zum Saechs. Recht. Part. III. Sect. I. Exerc. IX. §. 2.* temperandam censet saxonum Iurisconsultorum opinionem. Ait: *Mich deucht aber, man koenne beyde Meynungen dahin maessigen, das dergleichen Kinder alsdenn nur des Vaters Verlassenschaft sich theilhaftig zu machen berechtiget waeren, wenn der Vater weder ehel. erzeugte Kinder, noch die Hofnung hat, dergleichen mit einer ordentl. Ehefrau zu erzeugen* quae postrema verba contra rationem sanam scripta videbuntur, cum mortuus, de cuius hereditate et successione agitur liberos amplius haud procreat, nisi de posthumo in vtero existente intelligas. Sed si recte videas, non est media quaedam sententia inter Ius Romanum ab aliis applicatum et Saxonorum Iureconsultorum pronunciandi obseruantiam, potius adplicationem romani iuris suadet.

Leipzig, Diss., 1775 A17

ULB Halle

3

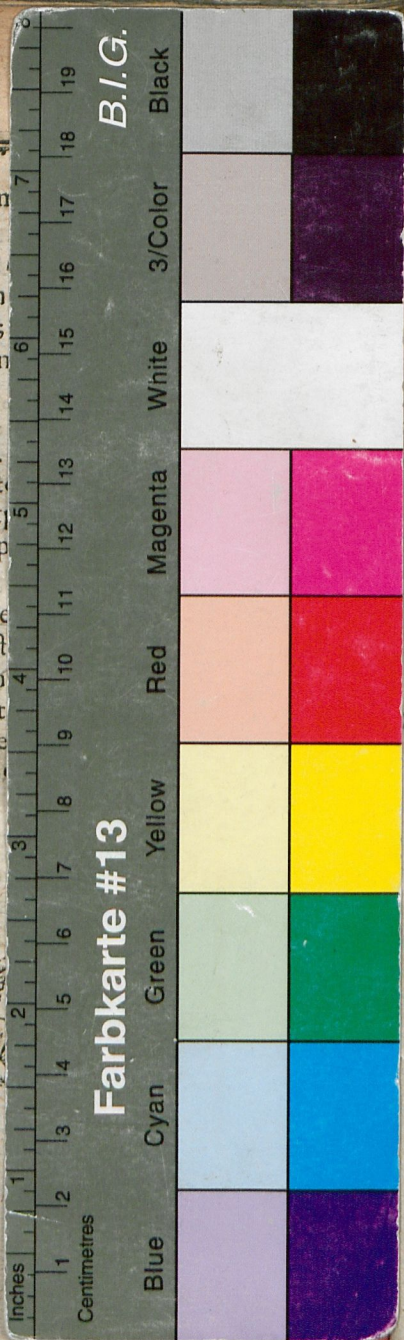
003 719 030

SB

AD 18

B.I.G.

Farbkarte #13

1777

1775,35.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN
SPVRIVS, CVIVSPATER CERTVS,
COMPARANDVS SIT CVM
FILIO NATVRALI

Q V A M
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITERAR. DVISBVRGENS.
S O C I O
IN AVDITORIO IVRIDICO
DIE XVI. AVGVST. ANNO MDCCCLXXV.
DEFENDET
IMMANVEL GOTTLOB TOEPFER
TORGAVIENS.

LIPSI AE
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

